

se službou ve zbraní, musilo by se však státi, byl-li splněn předpoklad první ohledně přihlášky.

Poněvadž v obou těchto směrech není řízení úplné, musilo býti nař. rozhodnutí podle § 6 zák. o ss zrušeno.

Č. 1809.

Administrativní řízení. — Vyvlastnění: I. * V řízení správním přísluší stranám nárok na náhradu útrat vzniklých právním zastoupením jen potud, pokud je to zvláštním předpisem stanoveno. — II. V řízení vyvlastňovacím podle zákonů o stavebním ruchu není vyvlastnitel povinen hraditi náklady, které vlastníku vyvlastněného pozemku vzešly přibráním právního zástupce.

(Nález ze dne 3. ledna 1923 č. 20.261/22.)

Věc: Božena K. v P. a spol. proti zemské správě politické v Praze stran útrat právního zastoupení v řízení vyvlastňovacím.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: Okresní správní komise v L. zamýšlela na pozemcích st-lek vystaviti všeobecnou veřejnou nemocnici a poněvadž jednání o dobrovolný výkup nevedlo k cíli, zažádala o provedení vyvlastňovacího řízení. Řízení to po několikerém komisionelním šetření bylo provedeno a nálezem okr. správy pol. ze dne 9. srpna 1921 bylo žádosti okresní správní komise vyhověno.

St-lky v podání ze dne 5. května 1920 žádaly, aby jim byly přisouzeny útraty vzniklé přibráním advokáta k řízení, kteroužto žádost opakovaly v dalším podání ze dne 23. dubna 1921.

Ve vyvlastňovacím nálezu zamítla osp toto žádání jako zákonem neodůvodněné, uvádějíc, že podle § 5 zákona ze dne 17. prosince 1919 č. 20 z r. 1920 vyvlastňovatel nese pouze náklady vyvlastňovacího řízení.

V odvolání, kteréž jak proti vyvlastnění, tak proti výroku o útratách bylo podáno, uváděly st-lky, pokud tohoto posledního se týče, že vyvlastňovatel zavinil, že vyřízení o jeho návrhu na vyvlastnění nebylo přímo doručeno vlastníkům, že některé z těchto vlastnic byly pod kuratelou a že nezaslaly ani dodatečně plné moci a že teprve ke stížnosti k II. instanci byl právní zástupce jimi zmocněn, který dosud je zastupoval nezmocněně, aby jejich zájmy hájil.

Zsp nař. rozhodnutím vyhověla stížnosti st-lek ve věci samé, zrušujíc vyvlastňovací nález pokud vyvlastnění samého se týče, ale zamítla žádost st-lek za určení náhrady výloh za právní zastoupení uvádějíc, že zákon o stavebním ruchu v § 6 (zákon ze dne 11. března 1921 č. 100, který mezitím nastoupil v platnost), má na mysli pouze náklady za úřední šetření a nikoli za právní zastupování stran, které jest soukromou záležitostí osob, jež se zastupovati daly, a to tím více, poněvadž v řízení před úřady správními nucené zastoupení zúčastněných stran právními přáteli předepsáno není.

O stížnosti do tohoto rozhodnutí podané uvážil nss toto:

Jak zákon o stav. ruchu ze dne 17. prosince 1919 č. 20 Sb. z r. 1920, plativší v čas vydání rozhodnutí I. instance, tak zákon ze dne 11. března

1921 č. 100 Sb., jenž byl v platnosti v době vydání nař. rozhodnutí, obsa-
hují v § 5 prvního a v § 6 druhého zákona ustanovení, že náklady řízení
vyvlastňovacího nese vyvlastňovatel.

St-lky tvrdí, že útraty jim vzniklé právním zastoupením při řízení
odvolacím jsou náklady po rozumu cit. ustanovení, a že tudíž jim přísluší
nárok na to, aby jim útraty ty vyvlastňovatelem byly nahrazeny.

Právní názor tento nss sdíleti nemůže. Odpověď na otázku, co jest
rozuměti náklady řízení před politickými úřady, hledati sluší v min. nař.
ze dne 3. července 1854 č. 169 ř. z., které všeobecným způsobem v § 24
upravuje otázku náhrady útrat řízení toho zmiňuje se toliko o komi-
sionelních a cestovních výlohách úředníků, o stravném a pochozném a
konečně o doručném, tedy veskrze o výlohách, jež způsobeny byly ko-
naným řízením státu; nezmiňuje se však ani slovem o náhradě útrat,
které vznikly v řízení zúčastněným stranám. Z toho jest patrné, že ho-
voří-li ten který zákon prostě o útratách neb nákladech řízení, rozuměti
jest jimi toliko ony náklady neb útraty, jichž náhrada upravena byla
všeobecně cit. min. nařízením ze dne 3. července 1854 č. 160 ř. z., tedy
náklady způsobené státu a nikoliv též útraty, které vznikly v řízení
stranám.

Náhrada útrat tohoto druhu, pokud vznikly v řízení před úřady po-
litickými, všeobecně upravena není, a může tudíž povinnost k náhradě
takových útrat úřadem správním uložena býti stranám jen tehdy, když
zákon to speciálně ustanovuje, jako jest v zákoně vodním (§ 92), v zá-
koně o ochranných známkách ze dne 30. července 1895 č. 108 ř. z. (§ 6),
v zákoně o patentech ze dne 11. ledna 1897 č. 30 ř. z. (§ 77) a jiných.
Poněvadž cit. shora zákony o stavebním ruchu takového speciálního
předpisu neobsahují, nemohl nss shledati, že by nař. rozhodnutí, pokud
jim zamítnuta žádost st-lek o přisouzení náhrady útrat vzniklých za
právní zastoupení v konaném řízení, odporovalo zákonu.

Pokud stížnost má za to, že bylo povinností úřadu, aby stěžující si
stranu s nárokem na náhradu útrat odkázal na pořad práva civilního,
jest k tomu podotknouti, že nař. výrokem bylo v rámci příslušného
řízení správního o nároku v řízení tom vzneseném úřadem správním
způsobem vyčerpávajícím rozhodnuto. Má-li strana za to, že jí přísluší
nárok na náhradu škody z nějakého titulu práva soukromého, není jí nař.
rozhodnutím nijak bráněno, aby se ho domáhala pořadem práva sou-
kromého.

Bylo proto nutno stížnost zamítnouti jako neodůvodněnou.

Č. 1810.

Administrativní řízení. — Stavební právo: * Zastu-
povati v stavebním řízení lázeňské zájmy (v Mariánských Lázních) není
povolána obec jako obec, nýbrž toliko stavební úřad, pročez není obec
legitimována pro domnělé porušení zájmů těch v administrativním pořadu
instančním si stěžovati.

(Nález ze dne 3. ledna 1923 č. 20.388/22.)